

Förgiftning av brunnar: Sionistisk biologisk krigsföring, internationell rätt och kontinuiteten i kolonialt våld

I den moderna israeliska mytologin framställs händelserna 1948 ofta som ett överlevnads-krig, en stund av nationell födelse mitt i en existentiell fara. Men under denna berättelse döljer sig en mörkare, väldokumenterad historia av krigsförbrytelser — inklusive det medvetna förgiftandet av palestinska brunnar och vattenförsörjning. Långt ifrån isolerade avvikelser utgjorde dessa handlingar en del av en bredare strategi för avfolkning, avskräckning och territoriell konsolidering — en strategi som fortsätter idag genom förstörelsen av vatteninfrastruktur på den ockuperade Västbanken och den totala belägringen av Gaza.

Att förgifta vattenkällor, särskilt med biologiska medel, är inte bara en slagfältstaktik. Det är ett krigsbrott enligt internationell rätt, ett vapen för masslidande och ett brott mot mänsklig värdighet. År 1948 var dessa handlingar redan olagliga enligt **Haagkonventionen IV (1907)** — som Israel, genom kontinuitet av förpliktelser och senare anslutning, är bundet av. Denna essä redogör för den dokumenterade historien om sionistiska operationer för vattenförgiftning, deras rättsliga konsekvenser och kontinuiteten i denna taktik från Nakba till idag.

Biologisk krigsföring 1948: Förgiftning som policy

Akko (maj 1948): Tyfus i vattnet

I maj 1948, när sionistiska styrkor belägrade den palestinska staden **Akko**, satte Haganahs hemliga *Vetenskapskår* (*Hemed Bet*) in ett tyfusbaserat biologiskt medel i stadens vattenförsörjning. Målet var att försvaga den civila befolkningen, skapa panik och påskynda flykt.

- **Metod:** Tyfusbakterier odlade i laboratorier injicerades i det kommunala vattensystemet.
- **Effekt:** Dussintals civila insjuknade i tyfus. Röda Korset ingrep.
- **Förövare:** Enhet 131, under ledning av Haganahs ledarskap.
- **Dokumentation:** Israeliska militära arkiv, Röda Korsets register och israeliska historiker som Benny Morris, Avner Cohen och Thomas Segev bekräftar operationen.

Detta var det första kända användandet av bakteriologiska vapen av sionistiska styrkor under kriget. Det var inte en handling av enskilda agenter, utan en planerad militär operation riktad mot civila.

Gaza (juni 1948): Ett misslyckat bioterrorplan

Kort efter Akko försökte samma enhet utföra en liknande tyfusförgiftningsoperation i **Gaza**, som då var under egyptisk administration. Denna gång greps agenterna av egyptiska säkerhetsstyrkor innan de kunde sätta in patogenen.

- **Mål:** Destabilisera Gaza, blockera arabiska förstärkningar och signalera sionistisk räckvidd.
- **Upptäckt:** Egyptiska myndigheter beslagtogs de bakteriologiska medlen och grep agenterna.
- **Dokumentation:** Thomas Segev, 1949: *De första israelerna*, och egyptiska säkerhetsrapporter.

Även om attacken misslyckades, visar den ett tydligt mönster av biologiska krigföringstaktiker samordnade över flera fronter.

Biddu och Beit Surik (våren 1948): Förorening av bybrunnar

I uppbyggnaden till Nakba rapporterade palestinska byar nordväst om Jerusalem — inklusive **Biddu** och **Beit Surik** — försök av sionistiska styrkor att förgifta eller sabotera lokala brunnar. Dessa byar var strategiskt placerade längs försörjningsvägarna till Jerusalem.

- **Bevis:** Muntliga vittnesmål insamlade av Walid Khalidi och lokala palestinska register.
- **Avsikt:** Avfolkning eller avskräckning från återvändande genom att göra lokala resurser oanvändbara.
- **Resultat:** Byarna avfolkades så småningom; invånarna flydde eller fördrevs.

Även om mikrobiologiska bevis aldrig återfanns (troligen på grund av tid och förstörelse), passar mönstret den kända operativa profilen för sionistisk sabotage på landsbygden.

'Ayn Karim (1948): Massjukdom efter sabotage av reservoar

Belägen väster om Jerusalem upplevde **'Ayn Karim** en plötslig sjukdomsvåg efter att Haganah-raider riktade in sig på byns vattenreservoar.

- **Detaljer:** Invånarna blev sjuka dagar efter raiden; symtomen tydde på förorening.
- **Obekräftat:** Ingen patogen identifierades officiellt, men massjukdom rapporterades brett.
- **Källa:** Palestinska Röda Halvmånen, överlevandes vittnesmål.

Denna händelse illustrerar hur psykologiska och biologiska taktiker användes i tandem, inte bara för att orsaka skada utan för att så rädsla och uppmuntra till flykt.

Ein al-Zeitun (april-maj 1948): Förstöring av vatteninfrastruktur

I Galileen attackerade Palmach **Ein al-Zeitun**, dödade många invånare och fördrev resten. Efteråt förstörde sionistiska styrkor byns brunnar och vattenledningar för att säkerställa att ingen återvändo var möjlig.

- **Taktik:** Bränd jord — inte biologisk, men lika inriktad på långsiktigt fördrivande.
- **Källor:** Ilan Pappé, *Den etniska rensningen av Palestina*.

Förstöringen av vattenkällor var inte bara en tillfällig skada. Det var en beräknad strategi för att permanent avfolka byar.

Bredare Galileen: Planerad förgiftning av källor

Avklassificerade IDF-arkiv visar att sionistiska styrkor planerade att förgifta eller inaktivera vattenkällor i flera galileiska byar, särskilt de nära vapenstillståndslinjer.

- **Mål:** Förhindra återinfiltration av fördrivna palestinier.
- **Metoder:** Förstöring eller planerad förorening av vattenpunkter.
- **Källor:** Israeliska militära arkiv, citerade i verk av Nur Masalha och Salman Abu Sitta.

Dessa planer visar att vattenförgiftning var en del av en bredare doktrin ("Plan Dalet"), inte begränsad till en eller två isolerade händelser.

Rättsliga konsekvenser: Flera brott mot internationell rätt

De handlingar som beskrivs ovan utgör tydliga och flera brott mot internationell humanitär rätt, som gällde vid tiden för 1948 års krig:

Haagkonventionen IV (1907) — Ratifierad och i kraft

- **Artikel 23(a):** Förbjuder "användning av gift eller förgiftade vapen".
- Sionistiska biologiska attacker (Akko, Gaza) bryter direkt mot denna artikel.

Sedvanerättslig internationell rätt

- Förbudet mot att förgifta vattenkällor och rikta sig mot civila är en del av sedvanerätten, bindande oavsett fördragsratificering.
- Attackerna uppfyller tröskeln för krigsbrott enligt samtida standarder.

Konventionen om biologiska vapen (BWC, 1972) — Israel undertecknade men ratificerade inte

- Förbjuder utveckling, produktion och användning av biologiska vapen.
- Även om BWC kom efter Nakba, fördömdes användningen av tyfus som vapen redan enligt Genèveprotokollet (1925) — som Israel inte undertecknade, men som återspeglar bredare rättsliga normer.

Romstadgan för ICC (1998) — Inte undertecknad av Israel, men tillämplig på OPT

- Förgiftning av civila genom vatten kvalificerar sig som ett krigsbrott enligt **Artikel 8(2)(b)(xvii)**.
- ICC har erkänt jurisdiktion över de ockuperade palestinska territorierna.

Kontinuitet i taktiker: Från brunnar till belägring

Vapeniseringen av vatten slutade inte 1948. Den utvecklades och blev en central del av Israels ockupationsinfrastruktur.

Västbanken: Bosättarvåld mot vatteninfrastruktur

Israeliska bosättare på den ockuperade Västbanken förstör eller förorenar rutinmässigt palestinska vattentankar, brunnar och bevattningssystem.

- **Metoder:** Skjuta på cisterner, krossa rör, förgifta vattenpunkter för boskap.
- **Motivation:** Fördrivning genom att skapa olidliga levnadsförhållanden, särskilt i Område C.
- **Skydd:** Sker ofta under IDF-eskort eller passiv medverkan.
- **Dokumentation:** FN:s OCHA, B'Tselem, Amnesty International.

Vattenförnekelse har blivit en central taktik för bosättarkolonial expansion, enligt samma logik som användes 1948: kontrollera marken genom att skära av livet.

Gaza: Belägring som miljö- och biologisk krigföring

I Gaza har Israel upprätthållit en total belägring sedan 2007 — en belägring som inte bara riktar sig mot gränser och elektricitet, utan också vattenrening, sanitet och medicinsk infrastruktur.

- **Åtgärder:**
 - Bombning av avloppsreningsverk och avsaltningsanläggningar.
 - Blockering av material som behövs för att reparera vattensystem.
 - Förhindrande av bränsle som behövs för att driva vattenpumpar.
- **Effekter:**
 - Över 97 % av Gazas vatten är odrickbart (WHO).
 - Barn lider av kroniska vattenburna sjukdomar.
 - År 2021 förklarade FN-organ att Gaza är "olivbart".

Belägringen förvandlar vatten — livsviktigt — till ett straffvapen. Det är den moderna fortsättningen på en doktrin som först användes i de förgiftade brunnarna 1948.

Etisk tydlighet: Fakta är inte hat

Det är sant att anklagelsen om "brunnsförgiftning" en gång var en illvillig antisemitisk förtal, som användes för att rättfärdiga mordet på oskyldiga judar i medeltida Europa. Men att erkänna verkliga, dokumenterade fall av sionistiska styrkor som förgiftar palestinskt vatten är inte att återuppliva den förtalen. Det är att tala sanning om historisk och rättslig verklighet.

Kritik av israeliska militära och bosättartaktiker — inklusive biologisk krigföring — är inte antisemitism. Det är en moralisk plikt rotad i internationell rätt, historiskt ansvar och palestinska offers levda erfarenhet. Tystnad inför sådana brott skyddar inte judar — det skyddar krigsförbrytare och vanärar offren för verklig antisemitism genom historien.

Slutsats: Vatten som vapen, minne som motstånd

Från Akko till Gaza, från saboterade bybrunnar till det långsamma kvävandet av Gazas akvifärer, definierar användningen av vatten som vapen logiken i sionistisk bosättarkolonialism. Det är en taktik för borttagande, avskräckning och dominans — och den har aldrig upphört.

Att förgifta vatten är att förgifta livet. Och att minnas Palestinas förgiftade brunnar är inte att åberopa gamla förtal, utan att konfrontera moderna brott — med sanning, med lag och med kravet att vatten och rättvisa återigen ska flöda fritt.